

kommande Grunde, mente det ærede Medlem uden Tvivl ikke dermed uberegtigede Grunde.

Winther: Paa ingen Maade; jeg mente Grunde, som ikke laa i selve Lovforslagets Natur.

Formanden: Saaledes forstod jeg ogsaa det ærede Medlem.

C. B. Nimestad: Det lader til, at denne Forhandling vil blive noget lang. Jeg skal imidlertid bestræbe mig for efter min Sædvane at fatte mig i Korthed og kun udtale mig om, hvorledes min Opfattelse er med Hensyn til selve Hovedpunkterne; men det maa dog være mig tilladt at imødegaa et Par Bemærkninger, der ere fremkomne fra flere af de meget ærede Talere, der have havt Ordet før mig, og der er da navnlig een Hovedudtalelse, som det forekommer mig, at vi vel maa vogte os for at blande ind i denne Sags Forhandling. Det er den, at det, hvorledes man her stemmer, skulde være som en Prøvesten paa, med hvilke Dine man betragter Finantsloven og Ministertets Stilling ligeoverfor Finantsloven og dets Forpligtelser overfor dens Bevillinger. Dette kalder jeg at være nær ved, — jeg siger ikke, at det er det, men det ligner overordentlig —, hvad man kalder at kaste et Stikord ind i Diskussionen. At kaste et saadant Stikord ind kan gjøre en slaaende Virkning, men det gjør aldrig Virkning gennem Grunde, men gennem en forvirret Følelse af eller Mening om, at der er noget Galt bagved, som man ikke rigtig gjør sig klart, eller ogsaa gennem en saaret Følelse, som man lader faae Overhaand i Dieblittet uden at gjøre sig klart, hvorvidt den er fuldt berettiget. Det er derfor, at jeg mener, at man skulde vogte sig for at bringe det i Forbindelse med det nuværende Lovforslag. Det er oven i Kjøbet blevet sagt, at dette Lovforslag og Afstemningen over det skulde, — om jeg turde sige det —, uafhængig af Lovfor-

slagets Betydning som Pengepørgsmaal, bruges til at faae dette Spørgsmaal afgjort. Men det høie Thing vil dog vel indrømme mig, at vi ikke her sidde i en Diskussionsforsamling i den Forstand, at vi skulle afgjøre theoretiske Spørgsmaal; vi skulle jo være praktiske Mænd, der afgjøre bestemt foreliggende Sager, og vi sidde ikke her for at faae vore Theorier udfyldte eller afrundede i en enkelt Retning. Men selv om vi vare et saadant Diskussionsraad, hvad vi paa ingen mulig Maade ere, vilde det ikke lykkes os ved den af de Herrer anviste Fremgangsmaade, at faae disse Diskussionspunkter afgjorte. Det er jo saa klart som Noget, at den nuværende Regjering har sagt sin Mening, og derved er det jo afgjort, hvad den mener; men en tilkommende Regjering — hvis vi nemlig gaa ud fra den Forudsætning, at den nuværende Regjering gaar bort — behøver slet ikke at sige Noget eller kan sige det Samme som den nuværende, saa at det paa ingen Maade er givet, at vi ved at diskutere dette Spørgsmaal theoretisk komme til nogen virkelig Afgjørelse. Praktisk afgjort bliver det jo ingenslunde, som det ogsaa rigtig blev fremhævet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), naar han sagde: Lader os vente, indtil dette Tilfælde i Virkeligheden foreligger for os, og da handle, som det er vor Pligt at handle, men lader os ikke sidde her og indlade os i mere eller mindre klare Diskussioner om, hvorledes vi en Gang ville forholde os. Dette er rigtigt; thi vi komme ellers for meget til at ligne den flogede Gise, der sad og græd, fordi hun ikke vidste, hvorledes hun skulde forholde sig, for at ikke Tønden skulde falde ned over det Barn, hun en Gang maatte faae. — Det er blevet bemærket af det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at Frygten for, at de jydsktjerske Børn ikke skulde blive paa begyndte, saaledes som bestemt i Loven, var fuldstændig ugrundet. Det kan være, at det er saa, jeg vil, aldeles ikke diskutere dette